

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἁπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα

εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν

Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.—Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά.— Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὅλαι πλὴν τῶν Ἑλληνίδων.—Ἡ καρδία τοῦ ποιητοῦ (H. Senghievitch. Μετάφρ. δος Σ. Ν.).—Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου καὶ ἀπὸ τὴν Ἑκθεσιν τῆς Βενετίας.—Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νικολαΐδου.—Τί συνειθίζεται;—Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Ἐπιφυλλίς.

ΟΛΑΙ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ἙΛΛΗΝΙΔΩΝ

«Θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν ἀπὸ τὸ σχολεῖον αὐτὸ τῶν γυναικείων τεχνῶν καὶ ἐπαγγελματῶν θὰ δημιουργοῦνται νέοι συρμοί, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς θὰ δίδῃ τὸν τόνον τῆς ὥραίας ἐνδυμασίας, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἀρχαιότητα».

Αὐτὰ μᾶς ἔλεγε πρὸ πενταετίας περίπου ἡ κ. Juliette Adam τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν Ἐπαγγελματικὴν καὶ Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων. Τόσον μεγάλαί τῆς εἶχαν φανῆ αἱ πρόοδοι τῆς πρὸ διετίας μόλις τότε λειτουργούσης σχολῆς.

Ἀλλὰ τὴν πεποιθήσιν τῆς αὐτὴν ἐδρακίανεν ἀκόμη περισσότερο ἡ καλαισθησία τῶν γυναικῶν τῶν Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας ἐν τῷ συνόλω των ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν εὕρισκεν ἀνωτέρας καὶ ἀπὸ τὰς Πηρισιναῖς ἀκόμη. Βεβαίως εἰς τὸ Παρίσι ἡ γυναικεία χάρις καὶ κομψότης καὶ καλαισθησία ἔχει φθάσει εἰς τὸ τέλειον, ἀλλ' εἰς ὠρισμέναις τάξεσι καὶ ὄχι ἀδικροτίως καὶ γενικῶς εἰς ὅλας. Ἐκεῖ παρὰ τὴν ὠραίαν ἐνδυμένην κυρίαν θὰ ἀπαντήσῃτε καὶ γυναῖκα ἄχαριν, ἀκομψον, μὲ συνδυασμοὺς χρωμάτων, τὰ ὁποῖα καὶ αἱ Ἑλληνίδες χωρικαί μᾶς θὰ εὕρισκαν γελοίας.

Ἐνθυμοῦμαι εἰς τὸ Παρίσι εἰς δημοσίας συγκεντρώσεις, ἐντὸς αἰθουσῶν, εἰς τὰς ὁποίας εὕρισκοντο γυναῖκες τοῦ κόσμου, γυναῖκες τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ὠραίων τεχνῶν,

γυναῖκες τέλος διαφόρων τάξεων πόσον τὸ θέαμα ἐποίκιλεν εἰς ἐνδυμασίας καὶ ποῖα ἀντίθεσις παρετηρεῖτο μεταξὺ ὅλων αὐτῶν. Εἶδον γραίας καὶ μεσήλικας Πηρισιναῖς, ὅχι γυναῖκας τοῦ ὄχλου, ἀλλὰ καλῶν καὶ εὐπόρων τάξεων, αἱ ὁποῖαι ἐφάνιντο ὡς νὰ εἶχαν μείνει κλεισμένοι ἐπὶ ἔτη εἰς κανὲν μουσεῖον μεσαιωνικόν, τόσον κομικὰ καὶ περιεργὰ ἦσαν ἐνδυμένοι. Ἀλλὰί πάλιν ἐφάνιντο ὡς ἄνδρες μετημφιεσμένοι, καὶτι παρόμοιον μὲ ὅ,τι βλέπομεν κατὰ τὰς ἀπόκρου εἰς τὰ γαίτανάκια τῶν δρόμων.

Δὲν μὲ ἐπαρκαζένευσε λοιπὸν ἡ προφητεία τῆς κ. Ἀδάμ, ἀλλ' οὔτε τὴν ἐξέλκον ὡς ἐνέχουσαν δόσιν κολακευτικὴν διὰ τὰς Ἑλληνίδας. Εἰς τοὺς δρόμους, ὡς κοινῶς λέγομεν, ἡ Ἀθηναία εἴτε νεκρὰ ἐργάτις, εἴτε ὑπηρέτρια, εἴτε σύζυγος μικροῦ ὑπαλλήλου, εἴτε γερόντισσα, εἴτε κυρία τοῦ κόσμου εἶναι πάντοτε ἐνδεδυμένη μὲ τρόπον, ὥστε νὰ μὴ κινή τὴν προσοχὴν. Λοιπὸν αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον στοιχεῖον τῆς καλοενδυμένης γυναικός, αὐτὴ εἶναι ἡ βῆσις μιᾶς καλαισθησίας ἐμφύτου, τὴν ὁποίαν εἰς τὸν τόπον μᾶς εὕρισκω φυσικὴν, ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ ἁρμονία τῶν γραμμῶν καὶ τῶν χρωμάτων μέσθ εἰς τὴν ὁποίαν γεννώμεθα καὶ πλέομεν.

Ἐδῶ τὸ πολὺ καὶ ἀπλετον φῶς, ἡ διαύγεις τοῦ αἰθέρος, τὸ κυματίζον τῶν βουνῶν, αἱ γραμμαὶ ἐν γένει, αἱ ὁποῖαι δὲν φαίνονται κομμένοι ἀπὸ τρικυμίας καὶ καταιγίδας, ἀλλὰ μᾶλλον γλυμμένοι ἀπὸ τὴν χεῖρα τοῦ καλλιτέχνου δημιουργοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ ἐπηρεάσθον τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος γίνεται πάντοτε καὶ κατὰ κανόνα ὅ,τι τὸν κάμνει τὸ περιβάλλον.

Οἱ χωρικοί μᾶς ἀπὸ ἓνα ἄχαρι καὶ ρυπρὸν μεσοφῶρι τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐνδύματος ἐδημιούργησαν τὴν φουστανέλλα, τὸ πλέον λεβέντικο ἀνδρικὸν ἐνδύμα, ὅπου ὑπάρχει εἰς τὸν κό-

σμον. Οί άνδρες μας τών πόλεων, εάν υιοθέτησαν τὸ Εὐρωπαϊκὸν ἔνδυμα, τὸ πλέον ἀσχημον καὶ ἀχαρι τοῦ κόσμου, τὸ ὅποσον ἕμωσ ἐγγεῖνε διεθνές, δὲν μετεβλήθησαν ἐν τούτοις ποτέ εἰς ξυλίνους ἀνθρώπους, καὶ δὲν ἠκολούθησαν τοὺς συρμούς τοῦ γελίου, παρὰ εἰς μετρημένους ἐξαιρέσεις. Τὸ ὑψηλὸν καπέλλο αἰφνης, τὸ τόσον ἀσχημον καὶ ἀκαλλισθητὸν δὲν φαίνεται ὡς ἀλλοῦ εἰς τοὺς δρόμους, ἐκτός ἐάν σκεπάζῃ κεφαλὰς ταξιδευόντων ἐμπορομεσιτῶν.

Ἄφου λοιπὸν ἡ φύσις μας ἔχει ἀναλάβει τὸ ὠραῖον ἔργον τοῦ διδασκάλου τῆς καλαισθησίας, δὲν εἶναι παράδοξον, ἐάν με τὸν καιρὸν καὶ με κἀποῖαν συστηματικὴν ἀσκησιν τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς μικρᾶς τῶν ἡλικίας ἢ προφητεία τῆς κ. Ἀδὰμ ἐπαληθεύσῃ.

Καὶ αἱ μὲν Ἑλληνίδες ὅσαι ἀνελάβαν με τὴν ἰδρυσιν τῆς πρώτης Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς νὰ καλλιεργήσωμεν τὸ φύσει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς γυναικὸς ἐνυπάρχον αἰσθημα τοῦ καλοῦ, δὲν παρημελήσαμεν κανὲν ἐκ τῶν μαθημάτων, τὰ ὅποια ἠμποροῦσαν νὰ συντελέσουν εἰς ἀνάπτυξιν τοῦ αἰσθηματος αὐτοῦ. Ἰχνογραφία, ζωγραφικὴ, γλυπτικὴ, κοσμητικὴ, ὕγιεινὴ, ὅλα αὐτὰ διδάσκονται τακτικὰ καὶ κανονικὰ, σύμφωνα με τὴν φύσιν τῆς ἐργασίας ἐκάστης μαθητριάς.

Ἐάν δὲ ἡ Σχολὴ προώδευσεν ἢ ὄχι, αὐτὸ ἀπεδείχθη ἀπὸ τὰς τοπικὰς ἐκθέσεις, εἰς τὰς ὁποίας, αὐτὴ ἔτυχε πάντοτε βραβείου καὶ γενικῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐπαίνων διὰ τὴν ἐπιτυχῆ δρασίν τῆς καὶ ἀπὸ τὰς ἐτησίας μικρᾶς ἐκθέσεις τῆς σχολῆς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ δεξιότης καὶ ἡ φυσικὴ καλαισθησία τῶν μαθητριῶν διεκρίθη πάντοτε.

Καὶ μεθ' ὅλα αὐτὰ ἡ Ἐπαγγελματικὴ σχολὴ καὶ μαζὴ με αὐτὴν τὸ γυναικεῖον Ἑλληνικὸν ἔνδυμα θὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν, ἢ ὁποία διοργανώνεται εἰς τὴν Μασσαλίαν καὶ εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἀντιπροσωπευθοῦν ὅλα τὰ Ἐπαγγελματικὰ σχολεῖα τοῦ κόσμου.

Καὶ θὰ λείψῃ, διότι δὲν ἔχομεν τὰ μέσα νὰ δακνῶσμεν, ὅπως κατασκευάσωμεν κατὰλληλα ἐκθέματα, τὰ ὅποια νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν σχολὴν. Εἰς τὰς ἐδῶ ἐκθέσεις, μερικαὶ ἀπὸ ἡμᾶς τὰς κυρίας, αἱ ὁποιαὶ ῥάπτομεν τὰ φορέματά μας καὶ κατασκευάζομεν ὅλα τὰ εἶδη τῆς ἔνδυμασίας μας εἰς τὴν σχολὴν, ἐξεθέταμεν ἐν κλάξ πρᾶγματτα, τὰ ὅποια μᾶς ἀνήκον. Εἰς τὴν Μασσαλίαν ἕμωσ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μᾶς χωρίζει τεσσάρων ἡμερῶν θάλασσα, ἡ εὐκολία αὐτὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ.

Καὶ ἡ πτωχὴ Ἐπαγγελματικὴ Σχολή, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἠνοῖξεν ἀκόμη κανὲν βαλάντιον πλουσίου ὁμογενοῦσ καὶ διὰ τὴν ὁποίαν πολιτεία καὶ δῆμος, τόσον γλίσχροι φιλωνται, θὰ μείνῃ ἀγνωστος, ἐνῶ θὰ ἠμποροῦσεν ἴσως νὰ διακριθῇ καὶ νὰ βραβευθῇ μετὰ τῶν πρώτων.

Καὶ δὲν θὰ ἀντιπροσωπευθῇ δυστυχῶσ ἀκόμη οὔτε αὐτὸ τὸ Ἑλληνικὸν ἔνδυμα, τὸ ὅποσον εἰς τὴν ἐξελίξιν του παρυσιαίζει τὸσους τύπους ὠραίους καὶ τὸσση συγγένειαν με τὸ γραφικὸν καὶ ὠραῖον ἔνδυμα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

Ἡ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Νύκτα τινὰ σεληνοφώτιστον ὁ μέγας καὶ σοφὸς Crichena μετὰ μακρὸν καὶ βαθὺν βεμβασμὸν εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

Ἐθεώρησα πάντοτε τὸν ἀνθρώπον ὡς τὴν ὠραιότεραν ἐπὶ γῆς δημιουργίαν· ἀλλ' ὁμολογῶ ὅτι ἠπατώμην. Βλέπω ἀπ' ἐδῶ τὸ ἄνθος τοῦ λωτοῦ, τὸ ὅποσον κινεῖ ἡ νυκτερινὴ αὔρα. Πόσον ὑπερβαίνει τὰ λοιπὰ κατὰ τὴν ὠραιότητα. Τὰ φύλλα του ἀνοίγουν ὑπὸ τὰς ἀργυρᾶς ἀκτίνας τοῦ νυκτερινοῦ ἀστέρος καὶ δὲν δύνανται νὰ ἀποστρέψω τὰ βλέμματά μου ἀπ' αὐτοῦ. Ὁχι, δὲν ὑπάρχει ἄλλο τόσον ὠραῖον προσέθεσε μετὰ στεναγμοῦ.

Ἐπειτα ὡς ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίου ἀποφάσεως : Διὰ τί, ἐγὼ, λέγει, ἐγὼ ὅστις εἶμαι Θεὸς, νὰ μὴ δημιουργήσω ἐν ὄν, τὸ ὅποσον νὰ ἦναι εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ὅ,τι εἶναι ὁ λωτός μετὰ τῶν ἀνθέων. Ναι, ἄς γίνῃ αὐτὸ πρὸς χαρὰν ὄλων τῶν ζώντων ἐπὶ τῆς γῆς... Δωτέ, μεταμορφώσου εἰς παρθένον ὠραῖαν καὶ ἀγνήν καὶ προυνισίσου ἐμπρὸς μου!

Τὸ ὕδωρ ἐκυμάτισεν ὡς νὰ τὸ ἤγγισε πτέρυξ χελιδόνος, ἢ νύξ ἔγινεν αἰθριωτέρα, ἢ σελήνη ἔλαμψε διὰ ζωηρότερης λάμψεως, τὸ ἄσμα τῶν νυκτερινῶν πτηνῶν ἀντήχησεν ἀσθενέστερον, ἔπειτα τὸ πᾶν ἐβυθίσθη εἰς σιωπὴν... καὶ τὸ θῦμα ἔγινεν : Ἐνώπιον τοῦ Crichena ὁ λωτός μετεμορφώθη εἰς σχῆμα ἀνθρώπινον.

Ὁ Θεὸς αὐτὸς ἐθαμβώθη : Ὑπῆρξες μέχρι τοῦδε τὸ ἄνθος τῆς λίμνης, γίνου εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ἄνθος τῶν σκέψεών μου καὶ ὁμίλει.

Ἡ παρθένος ὁμίλησε τόσον ἀσθενῶσ, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουε τὸν ἐλαφρὸν θόρυβον τῶν πετάλων τοῦ λωτοῦ, ἐπιψυχομένων ὑπὸ τοῦ φιλήματος τοῦ θερινοῦ ζεφύρου :

— Κύριε, με μετεμόρφωσας εἰς ὄν ζῶν. Ὅποῖαν κατοικίαν θὰ μοι ὑποδείξῃς; Μὴ λησμονεῖς ὅτι ἔτρεμα καὶ ἔκλεια τὸ φύλλωμά μου εἰς κάθε φύτημα ἀνέμου. Ἐφοβοῦμην τὰς θυέλλας καὶ τὰς ὀρητικὰς βροχὰς, τὸν κεραυνὸν καὶ τὴν βροντὴν, ὡς καὶ αὐτὰς τὰς κυστικὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου. Μετὰ τὴν μεταμόρφωσίν μου ἔχω δικτηρήσει τὴν προτέραν μου φύσιν καὶ φοβοῦμαι τὴν γῆν καὶ πᾶν ὅ,τι εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς αὐτήν. Τί κατοικίαν θὰ μοῦ δώσῃς, Κύριε;

Ὁ Crichena ὕψωτε τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὰ ἄστρα, ἐτέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἔπειτα ἠρώτησε : Θέλεις νὰ κατοικήτῃς ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὀρέων;

— Κύριε, ἐκεῖ ὑπάρχουν χιόνες καὶ πάγοι· φοβοῦμαι. — Καλὰ! Ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ κτίσω ἐν ἀνέκτορον κρυστάλλινον εἰς τὸ μέσον τῶν κυμάτων;

— Τὰ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ κρύπτουν ὄφεις καὶ διάφορα τέρατα. Φοβοῦμαι, Κύριε.

— Θέλεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὰς ἀπερᾶντους στέππας;

— Ὡ! Κύριε· αἱ καταγιγίδες καὶ αἱ τρικυμῖαι λεηλατοῦν τὰς στέππας, ὡς οἱ ἄγριοι λησταί. — Τί νὰ σε κάμω τότε, ὦ ἄνθρωπε; Τὰ σπήλαια τοῦ Ellora προφυλάττουν τοὺς ἀγίους ἐρημίτας. Θέλεις, ὡς ἐκεῖνοι, νὰ ἐκλέξῃς τὴν κατοικίαν σου ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων τῶν βράχων μακρὰν τοῦ θορύβου τοῦ κόσμου;

— Εἶναι σκότος, Κύριε. Φοβοῦμαι.

Ὁ Crichena ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λίθου καὶ ἔκρυψε τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Ἡ παρθένος ἴστατο ἐνώπιόν του φοβισμένη καὶ τρέμουσα.

Ἐν τοσούτῳ ἡ αὐγὴ ἤρχισε νὰ χρωματίζῃ τὸν οὐρανὸν με τὴν γλυκεῖαν λάμψιν τῆς. Τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, οἱ φοινικες καὶ τὰ δάση τῶν ἰνδοκαλάμων ἠκτινοβόλησαν ἀνταγείας χρυσοῦ. Οἱ σπῖνοι, οἱ γερανοὶ με τὸ κυκνοῦν πτέρωμά των καὶ οἱ λευκοὶ ἐρωδιοὶ τῆς λίμνης διέχυσαν ἐν χορῶ τὸ πρῶινόν των ἄσμα. Ὅλα τὰ ἄλλα πτηνὰ τοῦ δάσους ἀντεπεκρίθησαν εἰς αὐτὸ καὶ ταυτοχρόνως, ὡς θεῖα συμφωνία, ἠκούσθησαν οἱ ἀρμονικοὶ φθόγγοι φωνῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐγχορδοῦ ὀργάνου. Ὁ Crichena ἀφυπνίσθη καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν : Εἶναι ὁ Valmiki, ὁ ποιητὴς, ὅστις χαιρετᾶ τὴν αὐγὴν, εἶπε.

Ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἐκ πυκνῶν κλάδων παραπέτασμα τῶν ἐρυθρῶν ἀνθέων, τὸ ὅποσον ἐσκέπαζε τὰς κληματίδας, ἐκινήθη καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης τῆς λίμνης ἐφάνη ὁ Valmiki.

Ἐθῦς ὡς ἀντίκρυσε τὸν μεταμορφωθέντα λωτὸν διέκοψε τὸν ὕμνον του. Ἡ ἐγχορδὰς κόγχη διέφυγε τῶν χειρῶν του, οἱ βραχιόνες του κατέπεσαν κατὰ μῆκος τοῦ σώματός του καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος, ὡς μεταμορφωμένος εἰς ἄγαλμα.

Ὁ Θεὸς θαμβωμένος καὶ αὐτὸς τοῦ λέγει : Σύνελθε, Valmiki, καὶ ὁμίλει.

Ὁ Valmiki ἀπήντησεν : Ἀγαπῶ.

Ἡ λέξις αὐτὴ ἐξέφραζεν ὅ,τι ἠσθάνετο ὁ ποιητὴς καὶ δι' αὐτὸ μόνον αὐτὴν ἠδυνήθη νὰ προφέρῃ.

Ἡ ὄψις τοῦ Crichena ἐφωτίσθη αἰφνης :

— Θαυμασιά παρθένε, εὗρον τόπον ἄξιον σοῦ, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον. Πήγαινε νὰ καταλάβῃς τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ.

Ὁ Valmiki ἐπανέλαβε μίαν ἔτι φοράν « Ἀγαπῶ ».

Ἡ θέλησις τοῦ παντοδυνάμου Crichena, ἢ θέλησις τοῦ Θεοῦ ὠδήγησε τὴν παρθένον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε διαφυλάξει καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε καταστήσει διαφανῆ ὡς κρύσταλλον.

Μειδιῶσα, ὡς θερινὴ ἡμέρα, γαλήνιος ὡς κύμα τοῦ Γάγγου, ἢ παρθένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν, τὸ ὅποσον τῆς ἦτο προωρισμένον. Ἄλλ' ὅταν παρετήρησεν εἰς τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας τοῦ Valmiki τὴν κατέλαβε βαθὺ αἰσθημα ἀδημονίας. Ἐνόμισεν ὅτι ἠσθάνθη τὴν ἐντύπωσιν ἀνέμου παγωμένου. Ὁχρίασεν.

Ὁ Crichena κατεπλάγη.

— Ἄνθος ἄνθρον, φοβεῖσαι καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ποιητοῦ;

— Κύριε, ὑπέλαβεν ἡ παρθένος, ὅποσον μέρος μοῦ ὑπέδειξες; Μέσα εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν διακρίνω τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφὰς τῶν ὀρέων, τὰ βάρη τῶν ὑδάτων με πλῆθος ἀπὸ παράδοξα ὄντα, τὰς στέππας με τὰς καταγιγίδας καὶ τὰς θυέλλας τῶν καὶ τὰς σκοτεινὰς κοιλάδας τοῦ Ellora. Φοβοῦμαι, Κύριε.

Ἄλλ' ὁ σοφὸς καὶ καλὸς Crichena ἐπανέλαβε.

— Μὴ φοβεῖσαι. Ἄν ὑπάρχουν χιόνες μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Valmiki ἔσο δι' αὐτὰς τὸ θαλπερὸν ἐκρινὸν φύσημα, τὸ ὅποσον τὰς διακλύει. Ἄν εὐρίσκῃς ὕδατα βραθέα, ἔσο ὁ μαργαρίτης των. Ἄν βλέπῃς στέππας καὶ ἐρήμους, σπεῖρε εἰς αὐτὰς τὰ ἄνθη τῆς εὐτυχίας. Καὶ ἂν ἀνακαλύπτῃς εἰς αὐτὴν τὰ ζοφερὰ σπήλαια τοῦ Ellora, ἔσο ἢ ἡλιακὴ ἀκτίς, ἥτις θὰ φωτίζῃ τὰ σκότη ταῦτα...

Καὶ ὁ Valmiki, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀνακτήσει τὸν λόγον, προσέθεσε :

— Καὶ ἔσο εὐλογημένη.

HENRYK SENGHIEVITCH

Σ. Ν.

(Κατὰ μετάφρασιν εἰς τὸ Γαλλικόν).

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Δ'.

Ποία εἶναι ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία ὅταν ταξιδεύετε; ἰδοὺ μία ἐρώτησις τὴν ὁποίαν οἱ ταξιδεύοντες ὑποβάλλουν εἰς τὸν ἑαυτὸν των. Καὶ ἐνῶ ἡ ἐρώτησις εἶναι πάντοτε καὶ δι' ὅλους ἡ αὐτὴ, ἡ ἀπάντησις ποικίλει ἀναλόγως με τὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ καθενός.

Ἐπάρχουν οἱ πλήττοντες καὶ πάσχοντες εἰς τὰ ταξείδια, διότι χάνουν τὰς ἀναπαύσεις καὶ τὴν ἡσυχίαν των· καὶ ὑπάρχουν οἱ ἐνθουσιασμένοι, ἀκριβῶσ διότι φεύγουν ἀπὸ τὴν συνήθη καὶ στερεότυπον ζωὴν τῶν καθημερινῶν μικροφροντίδων καὶ μεριμνῶν, διότι παύουν νὰ βλέπουν τὰ ἴδια πρόσωπα καὶ πράγματα, διότι, ὅταν θέλουν καὶ ὅταν τὰ ὠραῖα πράγματα τοὺς ἐνδιαφέρουν, ἠμποροῦν νὰ ἀπολαύσουν κάθε αἰσθητικὴν ἀπόλαυσιν καὶ κάθε πνευματικὴν ἠδονήν.

Δι' ἐμὲ ἕνα ταξεῖδι δύο μηνῶν ἰσοδυναμεῖ με μίαν ἀναγέννησιν εἰς ἄλλην ἐντελῶσ ζωὴν. Ἄλλοτε ἀναγεννώμαι αἰῶνας ὅλους ὀπίσω καὶ ἄλλοτε αἰῶνας ἐμπρός.

Ὅταν ἐταξείδευσα εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ἠσθάνθη ὡς νὰ ἔζω δὺο τρεῖς αἰῶνας μετὰ τὸν ἰδικόν μας. Ὅσάκις ταξιδεύω εἰς τὴν παλαιὰν Εὐρώπην οἱ αἰῶνες οἱ περασμένοι περνοῦν με ἄλλατα ἀπ' ἐμπρός μου, συνήθως με ὅ,τι ἔχουν ὠραιότερον καὶ πρωτοτυπότερον, χωρὶς ἄλλως τε νὰ παραγκωνίζου τὸ παρόν.

Εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας μάλιστα πόλεις, τὰς ὁποίας ἡ δόξα καὶ ἡ ἀθανασία ἤγκιζαν με τὰς πτέρυγὰς των καὶ αἱ ὁποιαὶ ἐσώθησαν ἀνέπαφοι σχεδόν, ἢ ἀπόλαυσις εἶναι πολὺ μεγαλητέρα. Τὰ παλαιὰ πράγματα, ὅταν εἶναι ὠραῖα, καὶ ὅταν τὰ χρυσὸν τὸ φῶσ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁμιλοῦν περισσότερο εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Εἰς τὴν Βενετίαν ἐν αἰσθημα συγγενείας καὶ ἀταβισμού, κἄτι ὡς ἡ φωνὴ καὶ ἡ ψυχὴ μεγάλων προγόνων με ἐκλύει καὶ με συγκινεῖ πολὺ. Ἴσως διότι ὄνομα ἐνετικὸν φέρει περιπλεγμένως τὰς παραφυάδας του εἰς τὸ οἰκογενειακὸν μου δένδρον. Ἴσως διότι ἡ αἱματοκυλισμένη καὶ σήμερον πατρίς μου εἶδε τὸ πρῶτον φῶσ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀπὸ τοὺς Ἐνετούς. Ἴσως διότι εἰς τὸ ἀπώτατον καὶ μυστηριώδες χάος τῆς καταγωγῆς τῶν φυλῶν, ὑπῆρξαν κοινὰ τὰ σπέρματα τῶν Ἑλλήνων καὶ Ἐνετῶν, οἱ ὁποιοὶ τόσον ἐσυγγένευσαν εἰς τὸν ἠρωισμόν καὶ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν λατρείαν τοῦ ὠραίου. Ἴσως διότι τὸ φῶσ τῆς, ὁ οὐρανὸς τῆς, ἡ φύσις τῆς ἢ αἰθερία, ἢ θάλασσά τῆς ἔχουν πολλὰ τὰ κοινὰ με τὰ ἰδικά μας. Ἴσως ἀλόγη διότι εἰς κάθε βῆμα ἀπαντῶμεν καὶ ἕνα βωμὸν τέχνης, μίαν γωνίαν ὠραιότητος, τὴν ὁποίαν ἔχει ἐμπνεύσει καὶ ὑπαγορεύσει, εἰς πολλὰ, πνεῦμα Ἑλληνικόν.

Ὅπως δήποτε ἐδῶ ἡ ἀναγέννησις εἶναι πλήρης, καὶ τε-

λεία εις ένα αιώνα ωριότητα και δυνάμεις και ακμής και απολαύσεως, όσον εις καμμίαν άλλην πόλιν. Και δι' αυτό με όλα τα βήματα των κυνικών καυμάτων και υγείας άρκετά κλονισμένης, ή διαμονή δέκα ήμερών είναι μία συνέχισις χαράς, τέρψεως και ευτυχίας και έμου και των συντρόφων μου. Ημέραν και νύκτα από τας έπτά έως τας δώδεκα και από τας τρεις έως τας άλλας δώδεκα ζώμεν εις τό ύπαιθρον, εις τόν άνοικτόν ουρανόν, εις την θάλασσαν, εις τους δρόμους. Από τα βυποράκια εις την γόνδολαν, από την γόνδολαν εις τους κήπους, από τους κήπους εις τα λουτρά, από τα λουτρά εις τα μουσεϊα, από τα μουσεϊα εις την γόνδολαν. Όταν ή ζέστη έξω ψήνει, τότε τρέχομεν ως οι ίκέται της αρχαιότητας εις τους ναούς. Οι ναοί της Βενετίας είναι τα ωραιότερα και δροσερώτερα άστυλα του κόσμου. Σήμερον εις τόν Άγιον Μάρκον, αύριον εις τόν Άγιον Ιωάννην και Παύλον, μεθούριον εις τόν Άγιον Ρόκον. Παράξενον όνομα του άγνωστου δι' ήμας αυτού Άγίου. Άλλά τί δόξα δι' αυτόν ή εκκλησία του να είναι τό μουσεϊον, τό άληθινό και μεγάλο μουσεϊον του Τιντορέττου.

Την γίγαντα αυτόν της τέχνης έδω μόνον τόν βλέπετε εις όλην την ακμήν της παραγωγικής του δημιουργικότητας, εις όλον τό ζωντανέυμα και την δράσιν χριττών και παρθένων και άγιών, οι όποιοι άνεβοκαταβαίνουν εις τους ουρανούς ως άληθινοί σχοινοβάται, με έλαστικότητα σωμάτων και στροφάς και ωριότητας, τας οποίας μόνον εις τόν Έλληνικόν Όλυμπον ήμπορούσε να άντικρούη κανείς. Και ώρισμένως όλοι αυτοί οι Χριστοί και αι Παρθένοι, όσον και αν έγεννήθησαν εις την Ιουδαίαν, είναι όμως καταγωγής καθαρώς Έλληνικής. Τα σώματά των είναι γυμνασμένα θαυμασώς εις τας Έλληνικάς παλαιστρας και αι νίκαι των επί των πονηρών πνευμάτων και αι θυσίαι των επί του σταυρού και τα μαρτύριά των επί της άγχόνης, αν και φέρουν την σφραγίδα της περιφρονησεως της ζωής, όμως βροντοφωνούν εις την γλώσσαν της ακμής της φυλής την άθλητικήν καταγωγήν των και την λατρείαν του δημιουργού των προς την ωριότητα της υγείας και της δυνάμεως.

Η εκκλησία και ή σχολή του Janau Rocco, τό παλαιόν αυτό μοναστήρι μιξς αδελφότητας ειδωλολατρών μοναχών, είναι τό άστυλον του Τιντορέττου, όταν τόν κατεδίωκεν άκόμη οφθόνος των συγχρόνων του μεγάλων ζωγράφων, μη εξαιρουμένου και αυτού του Τισικνού. Και όσον ή δηλητηριώδης σάτυρα του Άρετινού έπλήγανε την ψυχήν του καλλιτέχνου, τόσοσν αυτός μανιώδης έκλείετο διά μήνας όλους εις την εκκλησίαν και εις τό μοναστήρι των καλογήρων του και έξω φρενών, άφρίζων από όργην και άγανάκτησιν έσχεδιάζε τας πλέον τολμηράς και δυνατάς σελίδας της Άγίας Γραφής επάνω εις απεράντους τοίχους και εις ατελειώτους οθόνας. Έπαναστάτης της Τέχνης, έξομότης των σεμνών και ψυχρών Άγιών των πρώτων Φλωρεντινών διδασκάλων της Αναγεννήσεως, συγγενής εις τε τό δημιουργικόν πνεύμα και την δύνάμιν της δράσεως εις την Τέχνην με τόν Μηχαήλ Άγγελον, ειργάσθη εις την Βενετίαν με τό ίδιον μένος και την μιτανθρωπίαν, με την όποιαν ειργάσθη εκείνος εις την Φλωρεντίαν και εις την Ρώμην.

Και όπως πρό της δευτέρας παρουσίας της Σιζιτίας του Μιχαήλ Άγγέλου, άπκράλλακτα πρό του Παραδείσου του Τιντορέττου έρχόμεθα και επανερχόμεθα εις τό Δουκικόν Παλάτι και μένομεν ώρας εμπρός του και μαντεύομεν πλέον καθέν από τα όκτακόσια ή χίλια πρόσωπα, τα όποια, αν και εύρισκόμενα εις τόν Παράδεισον πάλουν όλα από ζώην και ένεργητικότητα, ως να είχαν άκόμη κᾶτι να κάμουν και κᾶτι να κατακτήσουν και κᾶτι να απολάσουν περισσότερο από την αιώνίαν μακκαριότητα.

ΕΙΣ ΤΗΝ "ΕΚΘΕΣΙΝ.

Χωρίς να είναι δυνατή καμμία σύγκρισις μεταξύ του Τιντορέττου και του Άγγλου ζωγράφου Shaw Byam, ο όποιος έκθέτει εις την Έκθεσιν τό μεγαλειότερον και πλέον πρωτότυπον έργον, όμως διερμηνεύει ούτος, όπως και εκείνος την εποχήν του και δίδει τό μέτρον του πνεύματος του αιώνος μας, τόσον διαφόρου έντελώς από τόν αιώνα του Τιντορέττου.

Λοιπόν ο Έρωσ Κατακτητής του Άγγλου, — αυτός είναι ο τίτλος της εικόνας, — σύρει όπισω από τό άρμα του όλους τους αιώνας με ό,τι μέγα και ένδοξον έχει ο καθείς. Ηρωες, βασιλείς, βασίλισσαι, ήγεμόνες της σπάθης και ήγεμόνες του σκήπτρου και ήγεμόνες του πνεύματος, όλοι αυτοί άδιακρίτως έθνικοτήτων και φύλου και εποχής εις στρατόν συμπαγή, με προφυλακήν αποτελουμένην από τας άναποσπάστους ακολουθούς του έρωτος, την ωριότητα και την νεότητα, και την ζηλοτυπίαν, και την ήδονήν και την άγνότητα και την διαφθοράν παρελαύνουν όπισω από τό άρμα του. Και δέν είναι τό συνειθισμένον παιδάριον, τό γυμνόν και περωτόν, ως έχει μείνει εις την παράδοσιν, ο έρωσ αυτός, αλλά είναι ένας μικρομεγάλος έρωσ με στολήν μεσαιωνικήν ίππότου, καθισμένου στερεά επάνω εις ένα στολισμένον μεσαιωνικά άλογον, τό όποιον στέκεται ως επάνω εις ένα λόφο, όπόθεν ο έρωσ έπιθεωρεί τους νικημένους του. Από κάτω ή Άφροδίτη, χωρίς καμμίαν στάσιν Καρούτιδος, άλλ' ως απλή θνητή, βεδίζουσα με κόπον πολύν και σύρουσα δεμένους όπισω της όλους αυτούς με την Ιουλιέτταν και τόν Δάντην και τόν Μιχαήλ Άγγελον εκ των πρώτων. Η εικών δέν έχει όκτακόσια πρόσωπα ως ο Παράδεισος του Τιντορέττου, αλλά μόνον εκατόν έπτά και όχι όπως εκείνα εις φυσικόν μέγεθος, αλλά πολύ μικρότερα, μερικὰ μάλιστα έντελώς μικροσκοπικά.

Και οι μὲν τεχνίται, μαζή δὲ με αυτούς και ο συνοδός μας κ. Θωμόπουλος, εύρίσκουν τό έργον λαμπρόν και διά την μεγάλην του σύνθεσιν και τό πιστόν σχέδιον και τόν συμπαγή χρωματισμόν και την άριστοκρατικήν του εκτέλεσιν. Και έχουν δίκαιον, φυσικά, αφού όλα αυτά αι άρεται υπάρχουν εις τόν Έρωτα Κατακτητήν.

Άλλά δι' έμέ, ή όποία επερίμενα από την ιδέαν της συνθέσεως αυτής κᾶτι περισσότερο από χρώμα και σχέδιον και εκτέλεσιν, τό πρᾶγμα διαφέρει. Οι νικημένοι αυτοί του έρωτος δέν υποτίθεται ότι όλοι έχουν την ιδίαν ιδιοσυγκρασίαν, και ότι όλοι μόνον βήσανα και πόνους υπέστησαν υπό την κυριότητα του ζωροϋ και ζωογόνου νικητού των. Και αυτή

ή Όφηλία είχε φωτεινάς στιγμάς ευτυχίας, όπως είχαν όλοι οι δυστυχείς έρωτευμένοι. Άλλά μία ωραία Έλένη και μία αυτοκράτειρα Θεοδώρα και εις μέγας Άλέξανδρος και εις Γουλιέλμος κατακτητής και εις Ναπολέον και μία Κλεοπάτρα και τόσοι άλλοι από τους νικημένους του Byans Shaw, απήλαυσαν ευδαιμονίας και χαράς τόσον μεγάλη, ώστε να τοίς επεβάλλετο να ένθυμούνται και να καρδιοκυποϋν και να σπαρταρίζουν άκόμη από χαράν και ευγνωμοσύνην, όταν επόζαζαν πρό του συνθέτου της εικόνας των. Τους επεβάλλετο να λησμονούν τα αξιώματα και τους τίτλους των και να δεικνύουν γυμνήν την ψυχήν των, μίαν ψυχήν πλέουσαν εις την ήδονήν και την ευτυχίαν.

Άλλ' ο Άγγλος ζωγράφος είναι άνθρωπος πειθαρχικός και δι' αυτό όλοι οι νικημένοι του, εκτός των στολών και των παρασήμων και των ωραίων κοσμημάτων των και του φωτεινού ουρανού υπό τόν όποιον άναπνέουν όλοι, είναι σοβαροί και μελαγχολικοί και αξιοπρεπείς και λυπημένοι, όπως αυτός τους θέλει. Και αυτή ή θεότρελλη Άφροδίτη, ή όποία επί τέλους θα έδικαιοϋτο να θαυμάζη και να είνε ευτυχής και υπερήφανος διά τόν θρίαμβον του υιού της και αυτή έχει κάτω τό κεφάλι ως κατάδικος φερομένη εις την άγχόνην.

Και οι μὲν έρωτευμένοι, αν έξυπνούσαν εις την ζώην θα επαναστατούσαν κατά του ψεύδους του ζωγράφου των. Αυτός όμως θα ήθώνετο από όλους τους συγχρόνους του, διότι διερμηνεύει τό πνεύμα του αιώνος μας, κατά τό όποιον ή βυσιλεία του έρωτος έχει τόσον ζεπέσει, ώστε μόνον υπό την πένθιμον και θλιβεράν μορφήν του να παρουσιάζεται σήμερα εις την ανθρωπότητα. Ίσως δι' αυτό να τόν ένδυσε ο ζωγράφος και με την στολήν των ίπποτων του μεσαιώνος, οι όποιοι εξέλιπαν και δέν δύνανται να επανέλθουν πλέον εις την ζώην. Και δι' αυτό άκόμη οι νικημένοι του έρωτος άντι να ζούν εις τόν Παράδεισον, εις τόν όποιον τόσους από αυτούς έχει φιλοξενήσει ο Τιντορέττος, ζούν ή μάλλον φαίνονται ως να διευθύνονται εις την κόλασιν, ή όποία όμως δέν έχει καμμίαν συγγένειαν με τό κάλλος της κολάσεως του Μιχαήλ Άγγέλου.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Η μικρά Λουκία έχει μεγαλώσει, έχει λάθει πλέον εις την οικογένειαν την θέσιν της: έχει απογαλακτισθῆ και τώρα τρώγει την σουπάν της ευχαρίστως, τρέχει άκόμη με τα τέσσερα και δέν περιπατεί παρά τότε μόνον, όταν κρατιέται από τα έπιπλα. Έχει όκτώ δόντια: προφέρει μερικὰς λέξεις με όλως ιδιαίτερον τρόπον. Έχει θελήσεις όρμητικές, συνηθείας κανονικάς, σκέψεις απλᾶς και αισθήματα ζωηρά.

Ο Τρότ και ή αδελφούλα του εύρίσκονται εις λαμπράς σχέσεις. Έκείνη δίχνει με έξω φρενών σχήματα την χαράν όπου αισθάνεται, όταν τόν βλέπη να πλητιάζη. Έκείνος αισθάνεται πολύ υπερήφανος όταν καμμιά φορά ή μαμμά λέγει εις άλλες κυρίες, ότι ή Λουκία προτιμᾶ από όλους τόν

Τρότ. Μαζή κάνουν παιχνίδια πρωτοφανῆ και πολύ περίπλοκα, τα όποια θα ένδιέφερον και τους μεγάλους, αν ήδύναντο να τα έννοήσουν. Άρκεῖ να κάμη ο Τρότ ένα σχήμα όποιονδήποτε, και άμέσως ή Λουκία τό μιμείται. Δι' αυτό ή μαμμά του λέγει πάντοτε ότι πρέπει να είνε καλός και να προσέχη: ο Τρότ προσπαθεῖ και καμμιά φορά τό κατορθώνει. Και με όλα αυτά, μὴν νομίζετε ότι ή έπιρροή του εις την Λουκίαν είνε σταθερά και διαρκής. Μερικᾶς ήμέρες αι πράξεις, της νέας αυτής υπάρξεως φαίνονται ότι είνε πράξεις ανθρώπου ο όποιος σκέπτεται: έχει φαντασίες, αισθήματα, αντιπαθείας, αι όποια δέν εξηγούνται, και αι όποια ιδίως αποβλέπουν όλαί τόν Τρότ. Αυτή έχει τρόπον έντελώς εξαιρετικόν να βλέπη τα πράγματα και πολλές φορές ένώπιον της άκατανόητου αυτής θελήσεως, ο Τρότ εύρίσκεται όχι ευχαριστημένος και τόσον άνήσυχος, όσον τους παλαιούς χρόνους κατά τόν καιρόν της γεννήσεώς της, όταν άλλαζε χρώματα με τόσον πρωτοφανῆ τρόπον.

Ποῖος ήμπορεῖ, παραδείγματος χάριν, να εξηγήση διατι ή Λουκία όταν πεινᾶ φοβερά και της φέρουν την σουπά της, νομίζει αναγκαῖον, πρὶν να την φάγη, να θυμώνη και να καταπίνη στραβά τις πρώτες κουταλιές, εις τρόπον ώστε να αρχίσει να βήχη, να κοκκινίση τᾶν παπαρούνα, με τα μάτια έξογκωμένα, και έπειτα από αυτά να τρώη την άλλην με ήσυχίαν.

Τό σύστημα αυτό επαναλαμβάνεται πολλές φορές την ήμέραν με κανονικότητα άμετάβλητον. Δέν δύναται τις να άμφιβάλλη βέβαια διά την μεγάλην έπιμονήν της Λουκίας! Αυτή ή έπιμονή της είνε ποῦ κάμνει τόν Τρότ να θυμώνη και άκόμη περισσότερο όπου αι σκέψεις του, αι συμβουλαί του, πηγαίνουν χαμένα. Ίδωσες φορές δέν έπροσπάθησε να την πῆσιν να τρώγη καλὰ τα παξιμαδάκια της, • άντι να αρχίση να τα γλύφη και έπειτα να τα πετᾶ χάμου. Και αφού τα φέρει εις τέτοιαν κατάστασιν να τα βλέπη με ύφος ευχαριστημένο και να θέλη να προσφέρῆ ένα κομματι εις τόν Τρότ, τόν όποιον ή θέα των μόνη τόν κάνει να άνατριχιάζη.

Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ή άκαθαρσία την ευχαριστεῖ πολύ. Μίαν ήμέραν ή μαμμά την ηῦρε να έχη βουτήξη τα χερία της μέσα εις τόν κουβά όπου χύνουν τα βρόμικα νερά και να θέλη να πιάση τα μυαλλιά όπου είχε πετάξει μέσα ή παραμάνα. Έπειτα δίχνει μεγάλην αποστροφήν εις την χρῆσιν ενός πράγματος του όποιου ή χρησιμότης είνε άναμφισβήτητος, και να φυλάττη τριγύρο της προϊόντα, τα όποια κάθε άλλο είνε ή έλκυστικά. Αι σχέσεις της Λουκίας και του αντικειμένου, όπου άνωτέρω είπομεν, είνε εις πολύ έχθρικήν κατάστασιν. Μόλις τό βλέπει, άμέσως φαίνεται εις τό μέτωπόν της μια ισχυρά απόφασιν να μὴν υποκύψη παρά αν αι δυνάμεις της την εγκαταλείψουν. Δοκιμάζει να φοβίσῆ την παραμάνα μέφονίτσες άπειλητικές και με προσπάθεις εναντίον της μύτης και των ματιών της. Έπειτα μόλις την καθίσουν εις τό αντικείμενον αυτό, άμέσως αρχίζει να κινῆται δεξιά και άριστερά και καμιά φορά κατορθώνει να πέση μαζή με αυτό κάτω την μαλόνουν και την καθίζουν πάλιν, εκείνη έπιμένει και άλλοτε μὲν νικᾶ και αποφασίζουν να την σηκώσουν, άλλοτε την μαλόνουν και την αφήνουν

έκει έως τὴν ὥραν ὅπου κρίνουν κατ'ἀλληλον διὰ τὴν σκωθῆ. Αὐτὴ ἡ ἀντίστασις κάμνει τὸν Τρότ νὰ θυμῶνῃ, ἀλλ' ὅμως χωρὶς νὰ τὴ θέλῃ τὴν θαυμάζει διὰ τὴν θέλησίν της. Βεβαίως εἶνε ἄσχημο πρᾶγμα νὰ ἀντιστέκωνται τὰ παιδιὰ εἰς τὴν θέλησιν τῆς μαμᾶς των, ἀλλ' εἶνε ὅμως ὠρῶν νὰ ἔχῃ κανεὶς θέλησιν. "Ἄν ἤμποροῦσε καὶ αὐτὸς νὰ ἔχῃ ὀλίγην μὲ τὴν ἀγγλίδα δασκάλισάν του, ἡ ὁποία εἶνε τόσον παράξενη! "Ἡ μάχη ἡ κερδισθῆ ἢ χαθῆ αἰσθάνεται κάποιον σεβασμόν, ὅταν ὑποκύπτουν εἰς τὰς φωνὰς τῆς ἀδελφούλας του.

Βεβαίως αὕτη ἀγαπᾷ πολὺ τὸν Τρότ· ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει νὰ διατηρῆ εἰς τὸ βλέμμα της τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτὴν τοῦ χαρακτῆρος, εἰς τὸν τρόπον τοῦ πράττειν, ὁ ὁποῖος εἶνε συνήθης εἰς τὴν φύσιν της. Πολλὰς φορὰς ἔχει διὰ τὴν μικρούλαν ὁ Τρότ, ὅλας τὰς περιποιήσεις καὶ τὰς παρὰχωρήσεις τὰς ὁποίας κάμνει ἕνας κύριος εἰς κυρί, νομίζων ὅτι καὶ ἐκεῖνη ἔχει πλέον ἀρχίζει νὰ σκέπτεται ὡς μεγάλη. Ἄλλ' ἀπροσδοκῆτως ἐπανερχεται εἰς τὴν πραγματικότητα ἀπὸ πράξεις διαφόρους, φαντασίας παραδόξου. Παρὰδείγματος χάριν αὐτὸς κάθεται κάτω κοντὰ εἰς τὴν μικρούλα, καὶ ἄλλοτε πλησιάζει τὸ κεφάλι του κοντὰ της, ἄλλοτε τὸ ἀπομακρύνει ἀποτόμως· αὕτη τείνει τὰ χερσὶν αὐτῆς γὰρ νὰ τὸν χαϊδέψῃ, καὶ χωρὶς λόγον ἔξαφνα αἰσθάνεται ὅτι τὸν τραβᾷ ἀπὸ τὴν μύτην· δέκα νυχθίκα μπαίνουν μέσα εἰς τὸ κρέας του καὶ ἕνα δακτυλάκι διευθύνεται πρὸς

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΜΠΙΣΤΟΣ

I

— Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία εἶνε εἰς τὸ περιβόλι, εἶπε ὁ ὑπρέτης τοῦ σταύλου, πέρνων ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κυρίου δὲ Hubert τὰ ἡνία. Ἐπρογεματίσαν εἰς τὸν ἐξώστην ἂν ὁ κύριος θέλῃ νὰ τὸν ἀναγγείλω.

— Εἶνε περιττόν, ἀπεκρίθη ὁ νέος· μετ' ἐπιμένουν. Ὁ ὑπρέτης ἐπῆρε τὸ ἄλογο καὶ ὁ Hubert ἐγύρισε τὴν γωνίαν τῆς ὠραίας μικρᾶς ἐπαύλειος. "Ὅταν ἔφθασε εἰς μέρος ὅπου κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε, ἐστάθηκε, ὀλίγον ἀνήσυχος, ἀκόμη ἀναποφάσιτος, ἔπειτα ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ πρῶν.

Τί ἤρχετο νὰ κάμῃ; Τί ἔμελλε νὰ εἶπῃ; Διατί ἤλθε; Διατί; Δὲν εἶχε τόσην ἀνάγκην σκέψασθαι! Εἶχε ἔλθει διότι τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ ὠραία κόμισσα Belloy ἐγκατέλειπε τὴν ἐξοχὴν, διὰ νὰ ὑπάγῃ μετ' ὁ γέροντα σύζυγόν της, τὸν στρατηγόν, εἰς τὸ Vichy, ὅχι βέβαια διὰ τὸν ἑαυτὸν της, ὁ στρατηγὸς ὑπέφερε ἀπὸ τὸ σκότι του καὶ κάθε ἡμέραν ἡ ἀσθενεία του ἐγένετο καὶ περισσότερον ἐπικύδουνο. Ἐφευγε. Πολὺ ὀλίγον τὸν ἐνδιέφερον ὁ κόμης. Ἐσκέπτετο ὅτι ὡς ἀνώτερος ἀξιωματικός, ὁ γέρος εἶχε κάμει εἰς τὴν πατρίδα του ἀρετὰς ὑπηρεσίας, ὡστε ἠδύνατο πλέον ν' ἀπομακρυνθῆ τελείως, διὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ καὶ ἀπὸ τὸ σκότι του. Ἄλλ' ἐκεῖνη, ἔφευγε, καὶ μαζὴ μ' αὐτὴν καὶ ἡ χαρὰ τῶν ματιῶν του, καὶ ἀκόμη καὶ περισσότερον, κάτι ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν του.

— Πόσον εἶνε ἀνόητον νὰ εἶνε κανεὶς ἐρωτευμένος! εἶπε εἰκοσιφορὰς ὁ Hubert, βασιανίζων τὸ μoustaki του· ἀνοησία ν' ἀφίνης νὰ κυριεύεται ἡ καρδιά σου· ἀνοησία νὰ μὴν ἤμπορεῖς νὰ ὑπερασπισθῆς ἀνοησία νὰ παραδίδεις εἰς αἰσθηματὰ παράφορον!... Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν συμβαίνουν παρὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν, μετ' ὁ πανσέληνον, τ' ἀνθισμένα δένδρα, τὰ ποταμῆα καὶ κελαιοῦν ἀνάμεσα στὴν γλῶσσιν... Πρέπει νὰ προσέχουν, ἢ καλλίτερα νὰ μὴν ἔρχονται εἰς

τὸ μάτι του, τὸ ὅποιον λάμπει. "Ὅλα αὐτὰ δίδουν ὅτι ἡ προσωπικότης τοῦ Τρότ δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν εἰς τὰ μάτια τῆς Λουκίας. Τὸν χαϊδεύει τρυφερά, ὅταν θέλῃ καὶ, καὶ τὸν γραντζουνίζει ὅταν ἔχῃ τὰ νεῦρά της. Καὶ ἂν ὁ Τρότ δοκιμάσῃ ν' ἀπομακρυνθῆ ἀρχίζει καὶ φωνάζει καὶ κλαίει.

Ἐὰν εἶνε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν της, εἶνε καλὴ μετ' ὅλους. Φαίνεται ὅτι τὰ αἰσθηματὰ τῆς Λουκίας πρὸς τοὺς ξένους εὐρίσκονται εἰς ἀντίστροφον λόγον μετ' ὅτι ἐκεῖνοι αἰσθάνονται δι' αὐτὴν καὶ ἰδίως φαίνεται ὅτι δὲν ἔχει ἰδέαν αἰσθητικῆς. Ἡ δεσποινὶς Μίμερ, τόσον ὠραία καὶ ἡ ὁποία λατρεύει τὰ μικρά, οὐδέποτε εἶχε ἀπὸ τὴν Λουκίαν τὴν ἐλαχίστην ἀνταπόδοσιν εἰς τὰ χάδια καὶ εἰς τὴν ἀγάπην της. Ἐπίσης ὅλαι αἱ ἄλλαι φίλαι τῆς μαμᾶς ἔχουν τὴν αὐτὴν τύχην. Τὸνναντίον ὅταν βλέπῃ τὴν κυρὰ Merluson τὴν πλύστρα, κάνει μεγάλας χάρες. Ἐπειτα εἶνε βέβαιον ὅτι ἡ Λουκία ἔχει προτίμησιν ἀληθινὴν διὰ τοὺς ἀνδρας καὶ τὴν δίδει ὀλοφάνερα. Ὅταν βλέπει τὸν γραμματοκομιστὴν νὰ περνᾷ ἔχει μεγάλην χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν χωρὶς ὅμως καμμίαν ἀνταπόδοσιν. Μόνον ὁ Bertrand ὁ περιβολάρχης ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν προτίμησιν της αὐτῆν. Αὕτη ἡ προτίμησις κάνει τὸν Τρότ νὰ θυμῶνῃ. "Ἄν καὶ ἀναγνωρίζῃ τὴν ἀξίαν τοῦ καλοῦ Bertrand, δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ μὴν ὁμολογήσῃ ὅτι, ὅταν ὁ περιβολάρχης πλησιάζῃ αἱ αἰσθήσεις του ὑποφέρουν καὶ ἰδίως ἡ ὄσφρησις.

Ἄλλὰ τὴν ἄρᾳ δύο ἡμέρας ὁ Bertrand ἔχει πέσει εἰς δυσ-

τὴν ἐξοχὴν παρὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ κυνηγιῶ ὅταν πλέον δὲν ὑπάρχῃ καιρὸς δι' ὄνειροπολήσεις.

Ἡ ἰδέα ὅτι κάποιος ὑπρέτης ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἴδῃ καὶ νὰ συλλογισθῆ τί ἐστὶν ἐκεῖ, μετ' ἐτόσον ἤλιον τοῦ Ἰουλίου, τὸν ἔκαμε ν' ἀποφασίσῃ νὰ προχωρήσῃ. Πλησίον εἰς μίαν μεγάλην καστανίαν ἐστάθηκε ἀκόμη μιὰ φορὰ διὰ νὰ κυττάξῃ.

Ὀλίγον μακρότερα μέσα εἰς ἕνα κίον σκεπαζόμενον μετ' ἡλιθίας ἀνθισμένες, τῶν ὁποίων τὰ πυκνὰ φύλλα δὲν ἄφρινον νὰ περάσῃ οὔτε μιὰ ἀκτίνα ἡλίου, οἱ κάτοικοι τῆς ἐπαύλειος ἐκάθητο εἰς τὴν σκιάν. Ὁ ἀέρας ἐκινούσεν ἐλεφρὰ τοὺς ἀνθισμένους κλάδους οἱ ὅποιοι ἔσπεσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη ὡς διαφανῆ παραπετάσματα καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτὴ κίνησις δὲν ἄφρινε νὰ κρύβωνται ἐντελῶς τὰ πρόσωπα, τὰ ὅποια ἐκάθητο μέσα εἰς τὸ κίον εἰς τὸ παρατηρητικὸν μάτι τοῦ νεοελθόντος.

— Ὁ Κάρολος εἶνε ἐκεῖ! ἐσκέφθη ὁ Hubert. Τί διάβολο ἤρχετο νὰ κάμῃ; Βεβαίως, τὸ ἴδιον ὅπου ἤρχετο νὰ κάμῃ καὶ αὐτός! Ἡλθε διὰ νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσῃ. ἠμποροῦσε περίφημα νὰ διαλέξῃ μίαν ἄλλην στιγμὴν. Ἐνῶ ἔκαμε αὐτὰς τὰς σκέψεις, ὁ Hubert ἐπροχωροῦσε καὶ μετ' ὀλίγον ἐπλησίασεν εἰς τὸ καταπράσινον κίον, ἀπὸ τὸ ὅποιον τὸν ἐχώριζεν, μόνον μιὰ σκαλίτσα ὅπου ἔπρεπε νὰ κατέβῃ. Δὲν ἐφάνηκε νὰ τὸν εἶχον παρατηρήσῃ: αἰσθανόμενος κάποιαν στενοχωρίαν, ὡς νὰ ἀνεκάλυπτε ἕνα μυστικόν, ἐτοιμάζετο νὰ βῆξῃ διὰ νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ διὰ τὸν ἐρχομὸν του, ὅταν εἶδε τὰ μάτια τῆς νέας γυναίκας νὰ σηκῶνται ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ Καρόλου Céron. Τότε μόνον παρετήρησεν ὅτι ὁ στρατηγὸς ἐκοιμᾶτο εἰς τὴν μεγάλην πολυθρόναν του.

Αὐτὰ τὰ γαλανὰ μάτια... Ἄχ! πόσας φορὰς τὰ εἶχε ὄνειρευθῆ νὰ τὸν κυττάξουν μετ' ἐτόσον τρόπον, ὅπως τὴν ἐκῆνταζαν τὸν φίλον του. Πόσον ἦσαν ὠραία, εὐγενικά, διαυγῆ καὶ λυπημένα. Πόσας σιωπηλὰς λύπας ἔκλειε μέσα του τὸ βλέμμα αὐτὸ τῆς τιμίας γυναίκας, τῆς ἀποτιομένης εἰς τὸ καθῆκόν της, — καὶ πόσην ἀγάπην δι' ἐκεῖνον τὸν ὅποιον ἐθαύμαζε μετ' ὁ τὸν τρόπον αὐτόν.

μένειαν κ' ἕνα ἄλλο πρόσωπον ὡς τὴν ἀδιάφορον διὰ τὴν Λουκίαν ἔλαβε τὴν θέσιν του. Εἶνε ὁ μπαμπᾶς Αἰ τῆς τῆς τῶν ἡσαν πάντοτε φιλικῆ, ἀλλὰ τίποτε περισσότερον· τὴν ὅρα ὅσα ἄλλαξαν καὶ ἰδοὺ πῶς. Προχθὲς τὸ πρῶν ἡ Λουκία προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ τὴν πολιορκίαν τῆς μαμᾶς, τῆς παρμαῆνας, καὶ εἰς τὰς ὁποίας εἶχαν προστεθῆ καὶ ἡ Jane καὶ ὁ Τρότ, διὰ νὰ τὴν πείσουν νὰ καθῆται εἰς τὸ τόσον ἀντιπαθητικὸν τῆς κῆθισμα, ἀλλὰ κητῶς. Ἐκεῖνη μετ' ἕνα κίνησιν ὑπερασπίζετο καὶ ἀρχίζε φοβερὰς φωνάς. Ἐτυχε ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ὁ μπαμπᾶς νὰ ἔχῃ πονοκέφαλον καὶ ἔγραφεν ἕνα γράμμα εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον. Ἐξῆφνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν κάμαρα τῆς Λουκίας καὶ ὡς ἀστραπὴ ἐσήκωσε τὴν δεσποινίδα Λουκίαν ἐμπρὸς εἰς τὸ ἐκπληκτικὸν κοινόν· καὶ συνοδεύων τὴν πρᾶξιν μετ' ἐνεργητικὰ λόγια ναυτικοῦ, ἔβαλεν ἐπανελημμένως τὸ χέρι του εἰς ἐπαφὴν μετ' ἕνα μέρος τῶν ὀπισθίων τῆς μικρᾶς.

Αὕτη ἡ πρᾶξις τῆς ὑπεροχῆς ἔφερεν ἄμεσον ἀποτέλεσμα. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶνε περισσότερον περίεργον εἶνε ὅτι ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐγεννήθη εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μικρούλας μεγάλη ἀγάπη διὰ τὸν μπαμπᾶ της καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἴδῃ χωρὶς νὰ τοῦ κάμῃ χίλια χάδια.

Ἐὰν ὁ Τρότ ἦτο φιλόσοφος ἠδύνατο νὰ κάμῃ μελέτας εἰς τὸ μάθημα αὐτό, ἀλλ' ἡ ψυχὴ τοῦ Τρότ εἶνε ἀπλή. Αὐτὸς ἐσυμπᾶθησε τὴν μικρούλα ἂν καὶ ἐννοοῦσε ὅτι

Ὁ Hubert ἠσθάνθη ἕνα μεγάλο κλονισμόν εἰς ὅλον τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἕνα εἰδοποιητήριον τῆς συνειδήσεώς του, τὸν ἔκαμε νὰ κινήθῃ μετ' ἕνα ὄχι τόσον σταθερὸν καὶ πλέον βαρὺ ἀπὸ τὸ συνήθης, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κίον, μετ' ὅλα τὰ μάτια ἐπάνω εἰς τὸν φίλον του, ὁ ὁποῖος ἔξαφνα ἐγένετο ἀντίπαλός του. Ἀφοῦ ἐκτύπησε μετ' ἐπιφύλαξιν τὸν στρατηγόν, ὁ Κάρολος ἐγύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῆς νέας γυναίκας, καὶ ἡ αὐτὴ ἐκφρασις λύπης καὶ ἀγάπης ἐφάνη εἰς τὰ μάτια του, τὰ σκεπασμένα μ' ἕνα σύννεφον τὸ ὅποιον ὁμοίως μετ' ἄκαρτα.

— Ἄ! οἱ δυστυχισμένοι! ἐσκέφθη ὁ Hubert, πόσον ἀγαπῶνται! Καὶ πόσον ἔχουν νὰ ὑποφέρουν. Ὁ κρότος τῶν βημάτων του ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμοτον ἐξύπνησε ὅλους. Ἡ κόμισσα ἐγένετο κατακόκκινη, ὁ Κάρολος ἐπῆρεν ὕψος ἀνθρώπου τοῦ κόσμου ὁ ὁποῖος στενοχωρεῖται, καὶ ὁ στρατηγὸς ἀνοῖξε τὰ μάτια καὶ ἐμουρμούρισε:

— Ἄ! σεῖς εἶθε κύριε Rivelay; Πόσας ὥρες σὺ περιμένοντες, δὲν ἠμποροῦσατε νὰ ἔλθετε νὰ προγευματίσετε μαζὴ μας;

— Στρατηγέ! Ἐρχετο ὁ Hubert, εἰς εἶχον σκεφθῆ ὅτι αὐτὸ δὲν ἦτο ἀδιακρισία.

— Ναι, ἀλλ' ἐσκέφθητε: ἰδοὺ! Καὶ δὲν ἤλθατε. Καθὼς καὶ αὐτὸς ἐδῶ ὁ κύριος. Ὅλοι ὅμοιοι οἱ νέοι φοβοῦνται μὴπως στενοχωρηθοῦν μ' ἕνα γέρο γριναῖρη...

— Ὁ στρατηγέ! διεμαρτυρήσαν οἱ δύο νέοι, οἱ ὅποιοι δι' ὀλίγην ὥραν ὁμιλοῦσαν μαζὴ.

Ὅλοι ἄρχισαν νὰ γελοῦν. ἀλλ' ἡ κόμισσα δὲν ἐκτύπησε κανένα. Ἀφοῦ ἐχαίρετῃσε τὸν Hubert ἀπεμακρυνθῆ ἀπ' αὐτὸν κᾶπως στενοχωρημένη.

— Ἀντελήφθη, ὅτι τοὺς εἶδε, ἐσκέφθη ὁ Hubert. Ἄρχισε νὰ φλυαρῆ κατὰ τύχην διὰ διάφορα πράγματα, προσπαθῶν νὰ διασκεδάσῃ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀλλὰ τὸ πνεύματός του συνήθως ζωηρὸν καὶ ἐλαφρὸν δὲν ἦτο ὅπως ἄλλοτε καὶ δι' αὐτὸ ἐσιώπησε. Ὁ στρατηγὸς ἐκτύπησεν ἕνα κουδοῦνι ὅπου ἦτο πλησίον του καὶ ἄμεσως ἐπαρουσιάσθη ἕνας ὑπρέτης.

ἦτο δικαία ἡ τιμωρία καὶ ἠσθάνθη μεγάλον ἰσχυρισμὸν διὰ τὴν πρᾶξιν τοῦ μπαμπᾶ του, ὁ ὁποῖος μετ' ὅσον ἀπλοῦν μέσον, ἐπέτυχε τόσον λαμπρὸν ἀποτέλεσμα.

ΤΙ ΣΥΝΕΙΘΙΖΕΤΑΙ

Διὰ τοὺς ἀναδόχους. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν μαζὴ μετ' ὁ φόνεμα τῆς βαπτίσεως νὰ προσφέρουν εἰς τὸ μικρὸν καὶ ἄλλο δῶρον, δὲν ἔχουν πρᾶξιν νὰ ἐκλέξουν ἢ μεταξὺ τῶν διαφόρων πραγμάτων τὰ ὅποια τοῦ χρειάζονται ἄμεσως, σκέπασμα διὰ τὸ κρεββατάκι του ἢ τὸ ἀμαξάκι, ἕνα σταυρὸν ἀπὸ φίλιτσι διὰ τὸ κρεββατάκι του, ἢ ἕνα χρυσὸν διὰ τὸν λαϊμόν του κ.λ. ἢ μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀσημικῶν τῆς ἰδικῆς του πάντοτε χρήσεως, ἀλλ' ὀλίγον ἀργότερα, π. χ. μαχαῖρι, πηροῦνι καὶ κουτάλι ἀσημένια μετ' ὁ μάρκα του, φλυτζάνι καὶ ποτήρι, ἕνα σερίτσιο διὰ γάλα καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἐὰν ὁ ἀνάδοχος εἶνε συγγενὴς ἢ φίλος στενὸς τότε τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς γονεῖς, διὰ νὰ μὴν πάρῃ πράγματα ὅπου ἔχει τὸ μικρὸν.

Συνήθειαι διὰ γάμους. Συνήθως τὰ ἐξοδα τοῦ γάμου τὰ κάμνουν οἱ γονεῖς τῆς νύμφης, ἐπειδὴ ὅμως αἱ καθημεριναὶ ἀνάγκαι αὐξάνουν τὰ ἐξοδα αὐτὰ, δι' αὐτὸ πολλοὶ τὰ μοιραζονται. Ἐὰν τὸ ἕνα μέρος κάμνει τὰ ἐξοδα, τότε ἐκεῖνοι προτδιορίζουν καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐορτῆς μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ μυστηρίου.

— Διὰ ποῖαν ὥραν τὸ τραῖνο, Μαρία; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς σηκούμενος μετ' ὁ κῆρον ἐπὶ τὴν μεγάλην πολυθρόναν του.

— Εἰς τὰς ὀκτώ εἰς τὸ Παρίσι, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη χωρὶς νὰ τὸν κυττάξῃ. Ἐδῶ εἰς τὰς τέσσαρας καὶ δέκα.

— Πᾶμε, Céron, ἔλα νὰ σοῦ δώσω τὰς ὁδηγίας μου εἶπε ὁ στρατηγὸς, ὁ ὁποῖος ἐτήκωθη ὀρθῶς, μετ' ὁμοθυμαδὸν πόνου, βοηθούμενος ἀπὸ τὴν ὑπρέτην του τοῦ ὁποῖου ἐπῆρε τὸν βραχίονα. Ἐδῶσα ἐδῶ ἕνα πλήθος διαταγὰς, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἐτελειούον. Δι' αὐτὸ, εἶμαι βέβαιος, εἰς σὺ δὲν ἐπιβλήσῃς.

— Ἐρχομαι μαζὴ σας εἶπε ἡ κόμισσα πάντοτε μετ' ὁ αὐτὴν δειλίαν.

— Σὺ; διατί; Μετ' ὁ λοιπὸν ἐδῶ. Κράτησε συντροφιὰ τοῦ Rivelay, ἐνῶ θὰ δίδω διαταγὰς. Θὰ μετ' ὁ συγχωρήσῃς νῆς, δὲν εἶνε ἔτσι.

Ἐνῶ ὁ ἀσθενὴς διευθύνετο μετὰ κόπου πρὸς τὴν ἐπαυλιν, ὁ Céron ἐγύρισε τὸ βλέμμα βιαστικὰ, καὶ ὁ φίλος του εἶδε εἰς τὰ μάτια του, τὴν αὐτὴν ἐκφρασιν τῆς λύπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τὴν ὁποῖαν εἶδε πρὸ ὀλίγου.

Ὅταν ἔμεινε μόνος μετ' ὁ κόμισσαν ἠσθάνθη ὅτι ἀπὸ τὴν ὥραν ὅπου ἦλθε εἰς τὴν ἐπαυλιν μετ' ὁ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης, ἕνας ὀλόκληρος κόσμος εἶχε περάσει: Ὅτι εἶχεν ὄνειροπολήσει ἐκρημνίζετο εἰς μίαν ἄβυσσον, τὴν γυναῖκα, τὴν ὁποῖαν εἶχε ἀγαπήσει καὶ τὴν ὁποῖαν εἶχεν ἐλπίζει, χωρὶς πολλὸν ἐγῶτισμόν, νὰ ἴδῃ μίαν ἡμέραν ἰδικὴν του, ὅταν ὁ προσεχὴς θάνατος τοῦ συζύγου της θὰ τῆς εἶδε τὴν ἐλευθερίαν, τὴν εὐρίσκετο τόσον μακρὰν ἀπ' αὐτόν, ὅσον ἡ ἀσημένια ἡμισέληνος τοῦ οὐρανοῦ, τὴν ὁποῖαν βλέπομεν ἕνα ὠραῖο δειλίον τοῦ καλοκαιριοῦ.

Καὶ ὅμως ἦτο ἐκεῖ καθισμένη ἀπέναντι του, δὲν ἤξευρε τί νὰ τῆς πῆ, καὶ μεγάλη ἐπιθυμία τὸν εἶχε καταλάβει νὰ φύγῃ καὶ νὰ πάῃ μακρὰν εἰς τὴν ἐξοχὴν νὰ κρύψῃ τὴν λύπην του.

Ἄν ὁ γάμος γίνῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, αἱ κυρίαὶ φοροῦν καπέλλα, φορέματα ἀνοικτοῦ χρώματος τουαλέττας καὶ ἄσπρα γάντια· οἱ κύριοι ρεντενκότα, κραβάτα ἄσπρη ἢ ἀνοικτοῦ χρώματος, ὄχι στενήν, ἐπίσης γάντια, καπέλλο ψηλὸ καὶ παπούτσια λουστρίνια. Ἄν ὁ γάμος γίνῃ εἰς τὸ σπίτι τότε ἡ τουαλέττα εἶνε ἀνάλογος μετὰ τὴν ἐπισημότητα τῆς ἐορτῆς.

Διὰ τὰς νέας τὸ ὠραιότερον χρῶμα εἶναι τὸ ἄσπρο, διὰ τὰς πλέον ἡλικιωμένους τὸ ἄσπρο σκεπαζόμενον μετὰ μαύρη ταντέλλα, τὸ maune, τὸ στακί, τὸ λιλά, ἢ μεταξωτὸ ἢ βελουδο, διὰ τὰς γραιάς, τὸ μαῦρο, γαρνιρισμένο μετὰ λήν ἄσπρη ταντέλλα καὶ ἐν γένει τὰ σκοτεινὰ χρώματα.

Νέα ἐπανωφόρια. Οἱ συμμοὶ Empire καὶ Directoire, οἱ ὁποῖοι σήμερον ἀναζοῦν, μᾶλλον ἐπαναφέρουσι τὰ πλατεῖα ἐπανωφόρια καὶ ἰδίως μετὰ πλατεῖες πιέτες. Ἐφέτος περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε θὰ φορεθοῦν πολλὸ ὀλίγον τὰ ajustés παλτά, οἱ ζακέττες ἀπὸ γούνα. τὰ τσόχια ἐπανωφόρια, τὰ κοντὰ καὶ τὰ μισομακρὰ εἶνε ὅλα πλατεῖα καὶ ὁ μεγαλειότερος στολισμὸς τοῦ εἶνε εἰς τὴν πελερίνας αἱ ὁποῖαι τόσον φοροῦνται εἰς τὸ σχῆμα Directoire. Τὰ γουναρικά εἶνε περισσότερον παρὰ ποτὲ τῆς μόδας καὶ εἶνε γαρνιρισμένα ἢ μετὰ πασμοντελιὰ ἢ μετὰ μονοσυλίνες ἢ μετὰ ταντέλλες. Τὰ βραδεια ἐπανωφόρια δὲν εἶναι τόσον μακρὰ ὅπως πέρυσιν, φθάνουσι ἕως ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ βολὸν τῆς φούστας. Τὰ κάμνουσι πλουσιώτατα, ἀλλὰ μὴ φρόνιμη κυρία ἀρκεῖται εἰς ἕνα καλὸ ἐπανωφόρι ἀπὸ ἀνοικτοῦ χρώματος τσόχα, φοδραρισμένο μετὰ ἄσπρο μεταξωτό, καὶ τὸ ὁποῖον φορεῖται παντοῦ.

ΑΔΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Σμ. Ἀγ. Ἀλιβέρι. Περὶ τῆς προστατευομένης σας θὰ φρονίσω νὰ γίνῃ ὅτι εἶναι δυνατόν. Εὐχαριστίας. Καν Φ. Κ. Πύργον. Τὸ πρᾶγμα ἐκπλήττει ἐμὲ περισσότερον. Ἄφου πέρυσιν ἔγραψα καὶ εἰς τὸν αὐτὸν ταχυδρ. ὑπάλληλον. Καν Ρ. Ντ. Ζάκυνθον. Ἐλήφθη. Εὐχαριστίας. Δα Χ. Κ. Χειρόγραφον εὐρέθη, ἀλλὰ πολὺ παρημελημένον καὶ γραμμένον χωρὶς μελέτην, προσοχὴν καὶ αἴσθημα. Δα Μ. Π. Πειραιᾶ. Ἐλήφθη εὐχαριστίας. Καν Αἰκ. Ζ. Βῶλον. Εὐαρεστηθῆτε νὰ ἀποστείλετε τὴν συνδρομὴν σας ταχυδρομικῶς. Δα Δ. Ρ. Ἀιβαλί. Ἐπιστολὴ ληφθεῖσα ἐδῶ κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου εἶχε παραπέσει. Ἦδη μετὰ τὴν τακτοποίησιν τῶν χειρογράφων ἀνευρέθη, ὡς βλέπετε εὐτυχῶς. Πολύ, πολὺ καλὸν καὶ ὡς ἐκλογὴ καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Τὸ ζητούμενον θὰ σας σταλῇ, εὐθὺς ὡς εὐρεθῇ τὸ κατάλληλον, τὸ ὁποῖον ἀφεύκτως θὰ εἶναι γαλλικόν, διότι ἑλληνικὰ δὲν ὑπάρχουν. Κον Σπ. Π. Στ. Θεσσαλονικὴν, Λυποῦμαι διότι δὲν δύναμαι νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας. Δα Μ. Π. Μόναχον. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας θερμὰς δι' εὐγενεῖς φροντίδας. Ἀποσταλέντα ἐλήφθησαν ὅλα ἀσφαλῶς καὶ σῶα. Ὑπερήρεσαν καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη δι' αὐτό. Τὸ στελλόμενον δημοσιεύεται. Γράφω, εὐθὺς ὡς λάβω καιρόν. Δα Ε. Χ. Χρ. Λευκωσίαν. Μὰ τέλος πάντων, τί σημαίνει ἡ μακρὰ αὐτὴ σιωπὴ; Αἱ αὐτὴ συνδρομήτρια ἐπλήρωσαν ἢ ὄχι; Παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅλας τὰς κ. κ. συνδρομητρίδας καὶ συνδρομητὰς καὶ ἀνταποκριτὰς μας, τοὺς καθυστεροῦντας ἀκόμη τὰς συνδρομὰς των εἰς τὴν «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν» νὰ σπεύσουν νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως. Ἡ περαιτέρω ἀναβολὴ φέρει μεγάλην ἀνωμαλίαν εἰς τὴν διαχείρισίν μας.

Δα Στ. Γ. Νοβοροσίσση. Ἐπιστολὴ σας μετὰ συναλλαγματικῆς ἐλήφθη. Νέαι συνδρομήτρια ἐνεγράφησαν. Σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς δι' εὐγενῆ πάντοτε φροντίδα. Γράφω.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Σταφύλι γλυκὴ. Λαμβάνετε 2 ὀκάδας σταφύλι αὐγολάτο ἢ φράουλα, τὰ καθαρίζετε μετὰ προσοχὴν ἀπὸ τοὺς φλοιούς καὶ κουκούτσια. Ἡμιδένετε 1 ὀκᾶν ζάχαριν εἰς τὴν ὁποίαν ὅταν κρυώσῃ ῥίπτετε τὸ σταφύλι καὶ ἐν τεμάχιον Βανίλιες καὶ τὸ βράζετε εἰς καλὸν πῦρ ἕως ὅτου δέσῃ ὅτε καὶ σιρβίρετε.

Κομπόδα ῥοδάκινα, 100 δραμ. ζάχαρι 300 δραμ. ῥοδάκινα τὰ καθαρίζετε καλῶς καὶ τὰ βάζετε εἰς τὸν τέτζερι μαζί μετὰ τὴν ζάχαριν νερὸ ἕως νὰ καλυφθοῦν καὶ ῥίπτετε 10 δραμ. κρασί κόκκινον τὰ ἀφίνετε νὰ βράδουν καλὰ ὅταν τὸ σιρόπι δέσῃ τὰ βγάζετε καὶ σερβίρετε.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Δὲν ὑπάρχει τροφή, θρεπτικώτερα καὶ ὠφελιμώτερα τοῦ γάλακτος. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον δηλητηριάσεως τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ καταστροφῆς τῆς υγείας, ὅσον τὰ μολυσμένα καὶ νοθισμένα γάλατα.

Ἡ μεγάλη ἰδίᾳ θνησιμότης τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὀφείλεται εἰς δηλητηριάσεις βαθμιαίας προερχομένης ἀπὸ τὸ γάλα. Ἴδου διατὶ θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς ἀναγνωστρίδας μας τὰ γαλατοπωλεῖα, τὰ δυνάμενα νὰ προμηθεύσουν ἄγνον καὶ ἄδολον γάλα, ἰδίᾳ διὰ τὰ παιδιά.

Τὸ γαλακτοπωλεῖον Βερνίτσα παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Ἑλλάς, διακρινόμενον διὰ τὴν καθαριότητα καὶ θερμότητα διατηρεῖ εἰς τὸ βουστάσιον τοῦ ἰδιαίτερου τμήματος ἀγελάδων, τὰς ὁποίας τρέφει καὶ περιποιεῖται κατὰ τὸ γνωστὸν σύστημα Lister κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ Τσεργίστη πρὸ παροχῆν γάλατος υγιεινοῦ καὶ ἐξαιρετικῶς θρεπτικοῦ διὰ τὰ μικρὰ παιδιά.

Εἶναι βεβαίως τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον, τὸ ὁποῖον ἐμερίμνησεν εἰς τὴν υγείαν καὶ εὐεξίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δικαίως ἀπέκτησε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι προμηθεύοντο τὸ γάλα των ἐξ αὐτοῦ.

ΤΑ ΠΑΛΙΟΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΑΛΙΤΕΡΑ

Τὸ γνωστὸν ἀδαμαντοπωλεῖον καὶ χρυσοχοεῖον Τσιτισπούλου, τὸ ὁποῖον εἶχε μεταφέρει τὸν μυθώδη πλοῦτον τῶν πολυτίμων κοσμημάτων τῆς Ἀνατολῆς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐμπιράσθη μετὰ τὸ νεόδητον κατὰστημα Τσιτισπούλου εἰς δύο.

Ἡ ψυχὴ ἐν τούτοις τοῦ καταστήματος, ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλετο ἡ καλαισθησία καὶ ἡ ἐκλεκτικότης τῶν πολυτίμων κοσμημάτων καὶ σκευῶν, ἔμεινεν εἰς τὸ παλαιὸν κατὰστημα, εἰς τὸ ὁποῖον, ὡς καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν εὐρίσκει τις ὠραίους καὶ πολυτίμους στολισμούς, συνδυαζομένους μετὰ τιμὰς μετρημένας καὶ λογικὰς καὶ μετὰ ἀθρότητα ὑπηρεσίας ἐντελῶς εὐρωπαϊκῆς.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταὶ μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

Κόρη συμπαθῆς καὶ καλῆς οἰκογενείας ἔχουσα ἀπολυτήριον τοῦ Ἀρσακείου καὶ γνωρίζουσα καὶ ραπτικήν ζητεῖ οἰκίαν ἐν ἣ νὰ διδάσκη ἐν ἣ καὶ δύο παιδάκια, νὰ τὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον καὶ νὰ τὰ ράπτῃ. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.